

Самотність

Володимир Підпалий

З Михайла Лермонтова

Свого життя страшні закови
Ділити щастя – всі готові,
ось тільки – хто поділить сум.
Один я тут, керманич волі,
із серцем змученим, сумним.
Дивлюся: за велінням долі
роки минають, наче сни,
і повертають; в позолоті
вертають мрію із-під хмар.
І знову бачу: гроб в скорботі,
він жде; чого ж боїться мар?
Не стануть плакати: негоже
(я й сам це знаю), і тому
над смертю порадію скорше,
аніж народженню своєму.